

Chương thứ 4

VẠN LƯU QUY TÔNG

Cứ mỗi lần lão Tạ Bất Nghi đường chủ Hình Đường xuất hiện là mỗi lần làm cho Mạnh Đạt Nhân tăng thêm nghi ngờ.

Tạ Bất Nghi đã hỏi đi hỏi lại mãi câu chuyện đã xảy ra cho Mạnh gia, không biết bao nhiêu lần mà nói. Và tất cả những lần tra xét cật vấn đó nào phải diễn ra trong khoảng thời gian dài? Tất cả đã xảy ra nếu Mạnh Đạt Nhân nhớ không lầm chỉ trong ba ngày ngắn ngủi.

Lão đã xuất hiện dồn dập, hỏi dồn từ sáng đến trưa chiều tối, ngày nào ít lắm cũng đến năm bảy lần và chỉ hỏi quanh quẩn có bao nhiêu đó.

Có thể nói, không riêng gì lão Tạ Bất Nghi cả hai gã thuộc hạ có nhiệm vụ canh phòng Mạnh Đạt Nhân có lẽ cũng nằm lòng những gì Mạnh Đạt Nhân từng trả lời và sắp sửa trả lời.

Vì lần nào cũng thế những câu cật vấn của Tạ Bất Nghi vẫn không thay đổi. Và lẽ đương nhiên những lời đáp của Mạnh Đạt Nhân cũng không đổi thay.

Nỗi nghi tăng dần đến độ lần này ngay lúc lão Tạ Bất nghi lại xuất hiện. Mạnh Đạt Nhân lập tức vọt miệng hỏi :

- Đến bao giờ tôn giá mới cho tại hạ cùng Hà gia đổi chất ?

Lão ung dung ngồi vào cầm đơn đối diện với Mạnh Đạt Nhân :

- Thiếu hiệp sẽ được đổi chất nếu thiếu hiệp thành khẩn hơn khi đối đáp lại những câu hỏi của lão phu.

Mạnh Đạt Nhân cười lạt :

- Tại hạ còn phải thành khẩn như thế nào nữa một khi đã nói lại tất cả những gì đã xảy ra, không thêm cũng không bớt bất kỳ một tiểu tiết nào?

Lão chép miệng :

- Dường như thiếu hiệp không tin tưởng mấy vào sự nghiêm minh của lão phu, chỉ cho rằng lão phu chỉ muốn kéo dài thời gian, không thực sự giúp thiếu hiệp đòi lại công đạo ?

Miễn cưỡng Mạnh Đạt Nhân đáp :

- Không phải tại hạ không tin tưởng nhưng do việc hầu như không có tiền triển nào đáng kể khiến tại hạ dù không muốn cũng phải nghi ngờ.

Lão gật đầu :

- Thiếu hiệp rất thẳng thắn. Được ! Lão phu cũng sẽ thẳng thắn với thiếu hiệp. Như thế này nha, giả như cương vị của lão phu và thiếu hiệp được hoán đổi cho nhau, người hỏi là thiếu hiệp và lão phu cũng sẽ đáp lại như thiếu hiệp từng đáp. Sau khi tưởng tượng như thế xong, thiếu hiệp thử nghĩ xem, liệu thiếu hiệp có dễ dàng tin ngay vào câu chuyện đó không ?

Mạnh Đạt Nhân sửng sốt:

- Ý tôn giá nói là tôn giá không tin vào câu chuyện xảy ra cho Mạnh gia ?

Lão cười buồn :

- Đương nhiên là không thể tin nếu thiếu hiệp không nói rõ hơn nguyên nhân khiến Hà Tử Giang phải nhẫn tâm sát hại song thân của thiếu hiệp.

- Nguyên nhân ?

- Phải rồi ! Nhất định phải có nguyên nhân. Bằng không không lẽ thiếu hiệp buộc lão phu phải tin rằng Hà Tử Giang vì hóa cuồng đã vô cớ sát hại người từng là bằng hữu ?

Mạnh Đạt Nhân thật sự giật mình và tỉnh ngộ :

- Lời tôn giá nói rất đúng. Nhưng là nguyên nhân gì đây ?

Lão nhún vai :

- Điều đó chỉ là điều mấy ngày qua lão phu chỉ muốn hỏi thiếu hiệp.

Nguyên nhân gì ? Danh - Lợi - Tài - Lộc ?

Mạnh Đạt Nhân thật sự hoang mang. Vì Mạnh Đạt Nhân thật sự không thể biết Hà Tử Giang xuống tay vì nguyên nhân gì.

Tạ Bất Nghi chợt nói thêm:

- Cũng không thể quên chữ Sắc. Liệu Hà Tử Giang vì mê luyện nhan sắc của lệnh đường...

Mạnh Đạt Nhân giận dữ :

- Tôn giá không được xúc phạm đến tiết hạnh của gia mẫu.

- Lão phu không chủ ý xúc phạm. Ngược lại chỉ muốn nêu tất cả cho thiếu hiệp dễ bề suy xét. Tuy vậy, lão phu cũng muốn thiếu hiệp minh bạch điều này, suốt một năm qua, từ khi từ khi Hà Tử Giang và Hà Tử Kiên được cung chủ cho gia nhập Địa Khuyết Cung hầu như ở phụ thân họ Hà không có dấu hiệu háo sắc. Do vậy...

Mạnh Đạt Nhân đột ngột kêu lên :

- Không lẽ là do quyền cô thư nọ ?

Tạ Bất Nghi đứng dậy nói :

- Quyền cô thư nào ?

Mạnh Đạt Nhân đăm chiêu tư lự :

- Là quyền Vạn Vật Quy Nguyên Kinh ! Tuy nhiên...

- Đó là quyền kinh thư võ học ?

Mạnh Đạt Nhân cười gượng :

- Đó là điều tại hạ định nói. Cứ xét theo nỗi vui mừng của gia phụ lúc tình cờ tìm mua được quyền cô thư thì đó ắt phải là kinh thư chỉ dành cho hạng văn nhân. Và như vậy, Hà Tử Giang đâu có lý nào vì muốn chiếm đoạt thứ kinh thư hoàn toàn vô ích đối với hắn để hãm hại gia phụ?

Tạ Bất Nghi cười lạt :

- Thiếu hiệp đề quyết đó là quyền kinh thư bình thường ? Vậy thiếu hiệp đã xem qua chưa ?

Mạnh Đạt Nhân lắc đầu :

- Tuy chưa xem qua nhưng...

Tạ Bất Nghi xoa tay ngăn lại :

- Hãy khoan kết luận vội. Theo lão phu sao thiếu hiệp không một lần thử hỏi gia tìm lại và xem quyển kinh thư đó ?

Mạnh Đạt Nhân thở dài :

- Quyển cổ thư đó cũng không còn dù tại hạ cũng muốn xem qua c....

- Không còn ? Là bị đánh cắp hay là bị thiếu hiệp hủy ?

Mạnh Đạt Nhân lại thở ra :

- Tại hạ không nghĩ là bị mất. Kỳ thực sau khi chôn gia phụ thì không tìm được gì cả có lẽ tại hạ đã để trong lúc thu xếp toàn bộ vật dụng để bồi táng cùng gia phụ...

- Mạnh thiếu hiệp đã chôn kinh với người ?

Mạnh Đạt Nhân miễn cưỡng thừa nhận :

- Tại hạ cũng nghĩ như thế.

Tạ Bất Nghi vụt nghiêm giọng :

- Vì muốn tra xét minh bạch vì muốn biết có phải do quyển cổ thư đó mà lệnh tôn bị Hà Tử Giang hãm hại hay không thiếu hiệp có tán thành việc lão phu khai quật mộ phần lệnh tôn ?

Mạnh Đạt Nhân bàng hoàng :

- Khai quật ư ? Không được! Tuyệt đối không được !

Tạ Bất Nghi vẫn khăng khăng :

- Đó là biện pháp duy nhất nếu thiếu hiệp muốn minh bạch ai là hung thủ.

- Không được ! Hãy để người đã chết được yên nghỉ.

- Nếu thiếu hiệp ngại lão phu sẽ đi cùng thiếu hiệp và sẽ không để bất kỳ sơ suất nào xảy ra lúc khai quật ?

Mạnh Đạt Nhân thoáng phân vân.

Được dịp Tạ Bất Nghi nói luôn :

- Cho dù đó là hành vi bất hiếu nhưng bù lại thiếu hiệp sẽ minh bạch được hung thủ, sự báo phục gia thù và sẽ giúp song thân ngậm cười nơi cửu tuyền. Thế nào ?

Mạnh Đạt Nhân vụt hỏi :

- Tôn giá có ý định cho Hà Tử Giang cùng đi ?

Lão lắc đầu :

- Lão phu đã cho lệnh triệu hồi Hà Tử Giang nhưng cho đến tận hôm nay vẫn chưa thấy hồi cung. Chỉ mới ba ngày thôi mà.

- Vậy Hà Tử Kiên ?

Lão mỉm cười :

- Nói về Hà Tử Kiên phải nói rằng chưa có ai may mắn như y.

- Ý tôn giá là gì ?

- Nhờ dịp này, Hà Tử Kiên may mắn được diện kiến cung chủ. Và y càng may mắn hơn khi được cung chủ phát hiện bản thân y có tư chất hơn

người. Do vậy, y được cung chủ thu làm đệ tử và được xếp hàng thập nhị sứ giả của bốn cung.

Mạnh Đạt Nhân cười lạt :

- Nói như vậy, giả như sau khi minh bạch, được biết phụ tử Hà Tử Giang là hung thủ sát hại gia phụ gia mẫu. Cung chủ quý cung đâu thể nhẫn tâm xử trị ái đồ ?

Tạ Bất Nghi cười lớn :

- Thiếu hiệp chớ quá xem thường cung chủ bốn cung như vậy. Luật bất vị thân, nếu phụ tử Hà Tử Giang có tội, cho dù cung chủ có vì chút tư tình không nở bắt tội họ thì lão phu đường đường là đường chủ hình đường cũng quyết không buông tha. Do vậy, thiếu hiệp hãy cứ vững tin ở lão phu và càng xem đây là điều cần thiết phải khia quật mộ phần.

Mạnh Đạt Nhân cau mày :

- Quân tử nhất ngôn ?

Lão đáp :

- Đúng ! Quân tử nhất ngôn tứ mã nan truy.

Mạnh Đạt Nhân gật đầu :

- Được vậy thì đi.

Nhờ Tạ Bất nghi có thân thủ phi phàm, dùng khinh thân tuyệt ảo đưa Mạnh Đạt Quân cùng đi nên chỉ sau hai ngày lộ trình cả hai đều nhìn thấy Mạnh gia trang thấp thoáng xa xa.

Đột nhiên Tạ Bất Nghi dừng lại :

- Nguy tai ! Ở phía trước có người !

Mạnh Đạt Nhân tuy không đủ mục lực để nhìn thấy những gì Tạ Bất nghi vừa nói nhưng cũng hoang mang :

- Nhân vật đó đến đây để làm gì ?

Tạ Bất nghi hạ giọng :

- Tuy lão phu không thể đoán chắc nhưng chắc chắn là có liên quan đến quyền cố thụ.

Mạnh Đạt Nhân bàng hoàng :

- Tôn giá muốn nói mộ phần của gia phụ gia mẫu đã bị...

Tạ Bất Nghi xua tay :

- Phải đến tận nơi mới biết. Đoán bây giờ hãy còn sớm. Nào ! Mộ phần tọa lạc ở đâu ?

Mạnh Đạt Nhân chỉ điểm và Tạ Bất Nghi liền đưa Mạnh Đạt Nhân đi.

Cả hai sau đó đều kêu lên khi phát hiện cả hai mộ phần đã bị người khai quật.

Nhìn thi hài song thân tuy chưa nát nhưng lại bị phơi bày lộ liễu, mạnh Đạt Nhân càng chân động thêm căm phẫn :

- Hà Tử Giang quả là ác độc ! Mạnh Đạt Nhân ta...

Tạ Bất nghi chột nạt :

- Kể khai quật mộ không phải là Hà Tử Giang xin thiếu hiệp chớ quá đa nghi.

Nếu không phải lão thì còn ai vào đây ? Đó là lý do khiến lão cố tình chậm trễ không chịu hồi cung, cho dù đã có lệnh triệu hồi.

Tạ Bất Nghi lắc đầu :

- Thiếu hiệp chớ để nổi phần hận làm lu mờ lý trí. Hãy nhìn lại đi mộ phần đã bị khai quật lâu lắm rồi, đâu phải mới khai quật đây ?

Nhìn lại Mạnh Đạt Nhân dù không muông tin cũng không thể chối bỏ sự thật.

Tạ Bất Nghi giải thích rõ hơn :

- Đất đã bạc màu, không phải đất mới bị đào lên. Bao nhiêu vãi vóc tằm liệm đều bị ó vàng theo thời gian kể cả áo quan cũng vậy. Đã chứng tỏ...

Mạnh Đạt Nhân cướp lời :

- Nếu là vậy, không ai có thể ngăn cá, Hà Tử Giang trước kia đã đào bới khai quật ?

Tạ Bất Nghi nhìn chằm chằm vào Mạnh Đạt Nhân :

- Thiếu hiệp muốn nói nguyên nhân của việc khai quật là do quyền cố thư ?

- Không sai ! Và chính...

- Vậy tại sao sau khi sát hại lệnh tôn Hà Tử Giang không tiện tay chiếm đoạt luôn quyền cố thư mà phải chờ sau này khai quật mộ ?

Mạnh Đạt Nhân không nao núng :

- Dễ hiểu ! Vì chỉ sau khi an táng gia phụ tại hạ mới để lần quyền cố thư vào những vật bồi táng.

Lão cười nhẹ :

- Chính thiếu hiệp cũng từng nói thiếu hiệp cũng không nhớ rõ có chuyện đó hay không. Huống chi cũng do thiếu hiệp mình định, lệnh tôn rất vui mừng khi tìm thấy quyền cố thư đó, vậy tại sao thiếu hiệp không nghĩ lệnh tôn luôn giữ cố thư bên mình ?

- Tại hạ...

Lão phì cười :

- Như vậy đủ chứng tỏ người khai quật mộ không phải là Hà Tử Giang. Vì giả như Hà Tử Giang vì muốn chiếm đoạt quyền cố thư nên mới sát hại lệnh tôn thì trước đó y đã đục thủ rồi.

- Vậy thì kẻ nào đã khai quật mộ phần của gia phụ và gia mẫu, lại còn khai quật cả hai mộ phần cùng một lúc ?

Lão nheo mắt :

- Muốn minh bạch kẻ nào khai quật mộ phần, thiếu hiệp tự hỏi bản thân xem ngoài thiếu hiệp ra còn ai khác biết về chuyện kiên quan đến quyền cố thư này hay không ?

Mạnh Đạt Nhân cố nhớ lại :

- Có gia mẫu...

- Lệnh đường là người đã chết. Nhất định không thể nào do lệnh đường sau đó sống lại và quật mộ.

Mạnh Đạt Nhân lắc đầu :

- Vậy đâu còn ai nữa ngoài tại hạ biết về quyền Vạn Vật Quy Nguyên Kinh. Có chăng chỉ là...

Tạ Bất Nghi tỏ ra nôn nóng :

- Là ai ?

Đúng lúc này từ phía xa chợt có tràng cười vang vọng đến :

- Hóa ra là quyền Vạn Vật Quy Nguyên Kinh hay còn gọi là Vạn Lưu Quy Tông bí kíp. Địa Khuyết Cung cho đến giờ vẫn muốn thu hồi chân kinh võ học đã thất tung suốt trăm năm qua sao ? Ha..ha..

Tạ Bất Nghi biến sắc :

- Kẻ nào ?

Và..

Vút !

Chỉ một chớp động thân hình Tạ Bất Nghi đã biến mất...

Hết chương 4